

Fitxa tècnica

Guió Gianfranco Rosi **Interpretació** Maria Signorello, Francesco Mannino, Giuseppe Fragapane, Francesco Paterna **Fotografia:** Gianfranco Rosi **Durada** 108 min **Gènere** Documental, drama **Llengües** Francès i anglès, amb subtítols en castellà

Sinopsi

Gianfranco Rosi (*Sacro GRA*) dirigeix aquest documental centrat en el drama dels refugiats que arriben a l'illa siciliana de Lampedusa, tota una metàfora dels somnis, esperances i desgràcies de milers d'emigrants. El punt més meridional d'Itàlia s'ha convertit des dels anys 90 en un important punt de desembarcament d'immigrants. En aquests vint anys han mort més de quinze mil persones, ofegades en les seves costes mentre intentaven arribar a Europa, per així trobar un refugi que els allunyi de la guerra i la fam. (Sensacine)

Crítica

"Fuocoammare": la infància de Samuele

El drama humanitari dels refugiats a Lampedusa, tragèdia i vida quotidiana d'un poble

No importa el segle, el destí de l'illa de Lampedusa esquiva la vida pacífica de poble petit que podria suggerir la seva extensió, o les seves costes blaves de la Mediterrània. Els seus vint quilòmetres quadrats, la seva geografia africana i el seu passaport italià la van convertir en els últims anys en horitzó de salvació per a milers de migrants africans, que es juguen les seves vides per fugir de països en guerra, intent cec per arribar a Europa. **Fuocoammare** ('Fuego en el mar'), el documental de Gianfranco Rosi, Ós d'Or a Berlín, transmet amb austeritat commovedora aquest drama sense fre.

Irremeiable com el destí mateix de Lampedusa és el de Rosi, la ruta personal del qual el converteix en un actor vital de la història que explica. Eritreu va haver d'abandonar els seus pares i el seu país africà enmig de la guerra, als 13 anys. Refugiat a Roma va viure després a Istanbul i es va tornar cineasta a Nova York. Amb *Boatman* va seguir en un pla únic el trajecte d'un canoer parlant a càmera mentre remava el Ganges i a *Sacro GRA* va recórrer el complex anell d'autopistes que envolta la ciutat de Roma. La seva mirada d'autor es potencia a **Fuocoammare**.

Potser per això ha triat la innocència de Samuele, el nen que juga amb els seus tiradors, la seva família de pescadors, la seva vida quotidiana entre radars i anomenats desesperats que ell no escolta, per explicar aquesta història. Així segmenta la seva pel·lícula, un mateix lloc, epicentre de la tragèdia, del gran drama humanitari i la vida quotidiana dels seus pobladors. El contrapunt de la infància amb aquests altres que arriben exhausts, moribunds, envoltats de cadàvers. Vida i mort.

I rescatadors fatigats, com si no fossin homes, dones i nens, sinó una marea endimoniada la que porta el mar. I la ràdio del lloc, i Pietro Bartolo, aquest metge bell a qui els seus col·legues li diuen que ja hauria d'acostumar-se als cadàvers. Com acostumar-te a veure nens morts?, pregunta i respon aquest home que també és metge de Samuele. Així és la vida a Lampedusa, silenci que atordeix en aquest camp de batalla sense bombes ni foc al mar.

Horacio Bilbao – Clarin.com